

Til beskæftigelsesudvalget

30. oktober 2018

Jeg hørte, at lovforslaget om opholdskrav for dagpengeret var blevet sendt til udvalgsbehandling og vil ikke undlade at redegøre for min/vores holdning til dette lovforslag.

Ifølge aftalen mellem regeringen og DF skal udlændinge, der ikke er borgere i EU, og danskere, der har boet i udlandet, have opholdt sig i Danmark i syv af de seneste otte år, hvis de skal have krav på dagpenge. Målet er ifølge Dansk Folkepartis René Christensen at "hindre, at udlændinge fra lande uden for EU flytter til Danmark og kan få dagpenge".

Lad os tage et konkret eksempel – vores.

Min mand er amerikansk statsborger, der kom til Danmark i 1978. Han har været dansk gift siden 1977 og har to herboende voksne døtre og tre børnebørn. Han taler flydende dansk og har bl.a. arbejdet som Vice President, Business Development i Rockwool.

Jeg er dansk statsborger, født i Japan af danske forældre, hjemvendt da jeg var tre. Jeg har gået på privatskoler i Rungsted og Aalborg og taget eksamen som Cand. Jur. fra Københavns Universitet – uden nogensinde at få en øre i SU, fordi jeg altid arbejdede ved siden af studiet og ville klare mig selv. Jeg har taget en MBA på INSEAD i Frankrig, finansieret ved legater og lån, som jeg sidenhen har betalt tilbage med renters rente – i Danmark. Og jeg har boet i Danmark i sammenlagt 36 år, ind imellem udstationeringer i forbindelse med min karriere.

Vi har begge været medlemmer af danske A-kasser i alle de år, vi har boet og arbejdet i Danmark.

Min mand og jeg mødtes, da vi begge arbejdede for Rockwool i 2004, og vi blev gift i 2007. På vores bryllupsrejse til Indonesien fik vi et tilbud, vi ikke kunne sige nej til, så året efter, i 2008, pakkede vi sammen og rejste til Indonesien for at arbejde derude. Vi blev derude sammenlagt 7 år og vendte så tilbage i februar 2015 af familiemæssige årsager.

Hvad er så vores situation nu? Vi har købt hus og bil og arbejder begge for danske startups. Vi er glade for vores jobs og håber bestemt, vi kan blive i dem i mange år fremover. MEN det er der ingen garanti for, for min virksomhed er stadig i røde tal på bundlinjen, og min mands virksomhed er helt nystartet. Hvad sker der så, hvis en eller begge virksomheder fejler?

Jeg er 55 år gammel, og min mand er 63. Uanset vores store kompetenceniveau og lange erfaring, hænger jobbene ikke ligefrem på træerne i vores alder, trods vores store erfaring. Hvis det frygtelige sker, og en af os mister vores job inden 2022, så har vi ifølge de nye regler ingen ret til dagpenge! Ingen af os! Kontanthjælp kan vi heller ikke få, for vi har ikke været her i ni år. Så det land, vi betragter som vores hjem, og som vi har bidraget til i mange, mange år, vil nu ikke hjælpe os, hvis vi står uden job. Resultatet: Vi må gå fra hus og hjem.

Jeg er godt klar over, at vi nok ikke er arketyper på den gruppe mennesker, man har ønsket at ramme med denne lovgivning, og der er givet nogle, der vil mene, vi ikke burde være taget til udlandet overhovedet (at blive ved jorden...). Der er sikkert også nogle, der vil mene, at min mand for lang tid siden skulle være blevet dansk statsborger. Det valgte han ikke at blive af arvemæssige grunde – muligheden for dobbelt statsborgerskab er ret ny. Han har bestemt tænkt sig at blive dansk statsborger nu – hvis ikke vi opgiver at bo i et land, der så åbenbart ikke ønsker os tilbage.

Hvordan er det så at komme tilbage efter nogle år i udlandet? Hele vores fortid i Danmark, alle de mange år, var pludselig nulstillet. Min mand blev på alle måder behandlet som en somalier, der lige var stået af toget. Jeg måtte tage ham med ind under familiesammenføringsreglerne, betale 50.000 kr. i depositum hos kommunen, og han måtte gennemføre danskundervisning – han som taler og skriver flydende dansk! Han har nu bestået Dansk 3, så alt er klart – og så kommer regeringen og trækker tæppet væk under os igen.

Man vælger nemlig at give den nye lovgivning tilbagevirkende kraft til 2008! Så nu bliver retsstillingen, at min mand kan få permanent opholdstilladelse efter fire år men først er dagpengeberettiget efter syv. Det giver i min optik ingen mening. Og at reglen også skal gælde for mig som dansk statsborger med mange års trofaste skatte- og A-kasseindbetalinger er lige så vanvittigt. Er regeringen mon klar over, at ophold i udlandet i arbejdsmæssig henseende i den grad bidrager til viden og kompetence, som så bliver bragt tilbage ind i Danmark til gavn for alle?

Og hvad med de penge, vi har betalt i forsikring (for det er jo det, det er) til vores A-kasse? Får vi dem tilbage? Vi er jo i givet fald nødt til at købe en dyr privat forsikring i stedet.

I Justitsministeriets vejledning om lovkvalitet i relation til Grundlovens §22 skrives det: "Det må herudover fremhæves, at det ud fra almindelige retssikkerhedsmæssige betragtninger kan give anledning til **væsentlige principielle betænkeligheder** at gennemføre bebyrdende love med tilbagevirkende kraft. En sådan fremgangsmåde bør derfor kun benyttes, når afgørende hensyn gør det påkrævet, og således at det tidsrum, hvori loven har tilbagevirkende kraft, bliver så kort som muligt." 2008 til 2019 – det er vel ikke et kort tidsrum?

Jeg kunne godt tænke mig at stille spørgsmålstejn ved, hvilke "afgørende hensyn" der påkræver en så udansk og – i mine øjne – uigennemtænkt og diskriminerende lov. Opholdskravet beregnes til at ville bidrage med 200 millioner kroner, men DF's René Christensen medgiver, at man "nok kunne have fundet de penge andetsteds". Det vil jeg så mene, man bør se på. 200 millioner må være en småklat i budgettet i forhold til den ulempe, reglen vil påføre gode danske skatteydere.

Jeg vil på det stærkeste opfordre til, at denne aftale genforhandles, i det mindste f.s.v.a. dens tilbagevirkende kraft, således at danskere, der nu eller i fremtiden opholder sig temporært i udlandet i det mindste ved, hvad de går ind til. For det danske samfunds bedste.

Med venlig hilsen

Ann-Charlott Fischer Boynton
Cand.jur. MBA

Tlf: 4265 1210
E-mail: cb@theboyntons.net